

Sygn. akt III AUa 997/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Ł.

sprawy R. M.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji R. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 25 czerwca 2014 r. sygn. akt VI U 459/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 997/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie R. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z 21 lutego 2014r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

W dniu 15 listopada 2013 roku R. M. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie prawa do emerytury. W dniu 19 listopada 2013 roku osiągnął wiek 60 lat. Na dzień zgłoszenia wniosku był członkiem OFE i w dniu 31 stycznia 2014 roku złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzone w OFE na dochody budżetu państwa, pozostawał w zatrudnieniu.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udokumentował wymagany 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, ale nie udokumentował 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 4 lata 9 m-cy i 20 dni, tj. okres zatrudnienia w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w Ł. od 11 września 1974 roku do 30 czerwca 1979 roku na stanowisku ślusarza na powierzchni wymienionym wykazie A: dział XIV poz. 25 i dział II poz. 1 pkt 11 załącznika nr 1 zarządzenia resortowego. Wnioskodawca nie spełnił również warunków określonych w art. 24 ust. 1, ust. 1b pkt 20 ustawy, tj. nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego 67 lat.

ZUS do stażu pracy w warunkach szczególnych okres nie zaliczył zatrudnienia: - w Przedsiębiorstwie (...) w P., gdzie wnioskodawca w okresie od 11 lipca 1979 roku do 31 grudnia 1991 roku wykonywał prace na stanowisku ślusarza;

- w P. - (...) w W., gdzie w okresie od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku wykonywał prace na stanowisku ślusarza.

Na potwierdzenie zatrudnienia w warunkach szczególnych w N. wnioskodawca złożył dokumentację z akt osobowych (angaże, umowy o pracę, zakres obowiązków brygadzysty ślusarzy remontowych, rozliczenie okresu pracy na budowie eksportowej od 23 września 1985 roku do 10 sierpnia 1987 roku, karty wynagrodzeń z lat 1971-91), z których wynika, że od 11 lipca 1979 roku wykonywał prace ślusarza, od 1 października 1988 roku prace montera instalacji klimat. techn. i urządzeń grzewczych, od 1 stycznia 1989 roku montera wysokokwalifikowanego, od 27 lutego 1989 roku montera specjalisty, od 16 czerwca 1989 roku montera wysokokwalifikowanego, a od 1 stycznia 1990 roku ślusarza specjalisty. Dokumenty te nie potwierdzają, aby odwołujący wykonywał prace ślusarza na wysokości.

(...) S.A. Oddział Produkcji P. (...) (następca prawny (...) Spółka z o.o.) dnia 17 października 2013 roku wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym poświadczono, że R. M. jest zatrudniony od 1 stycznia 1992 roku do chwili obecnej w (...) S.A. Oddział Produkcji P. (...) (następca prawny (...) Spółka z o.o.), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonuje prace: ślusarz w okresie: 1.01.1992 - 31.12.2009 wymienionym w wykazie A dziale V poz. 28 pkt 8 wykazu stanowiącego Załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dziennik Urzędowy Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 4 z dnia 3 sierpnia 1987r.) wydanego na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W związku ze złożonym wnioskiem o emeryturę organ rentowy zwrócił się do pracodawcy o wystawienie świadectwa pracy w warunkach szczególnych z podaniem charakteru oraz rodzaju pracy wykonywanych w warunkach szczególnych zgodnie z powołanym Zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku, (w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 17 października 2013 roku nie podano rodzaju pracy określonego ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, a ponadto w powołanym zarządzeniu w Wykazie A dział V poz. 2B pkt 8 wykazane jest stanowisko ślusarz (wykonujący pracę na wysokości).

W odpowiedzi (...) S.A. poinformował, że w aktach osobowych R. M. nie ma dokumentów potwierdzających pracę na wysokości.

(...) S.A. w W., w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 17 października 2013 roku nie określił jakiego rodzaju prace odwołujący wykonywał zgodnie z wykazem A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Zgodnie z powołanym wykazem A w/w zarządzenia resortowego pod poz. 2B „budowa oraz remont chłodni kominowych i kominów przemysłowych” pkt 8 działu V „w budownictwie” wymienione zostało stanowisko pracy „ślusarz wykonujący prace na wysokości”.

W oparciu o przedłożone dokumenty organ rentowy zaskarżoną decyzją nie uznał, aby odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu prace przez cały ten okres zatrudnienia wykonywał prace w warunkach szczególnych określone w wykazie A dział V poz. 2 „budowa oraz remont chłodni kominowych i kominów przemysłowych” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Odwołujący pracował w okresie w okresie od 11 lipca 1979 roku do 31 grudnia 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...) w P., następnie od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) S.A. Wnioskodawca zajmował się pompami wysokociśnieniowymi, przygotowywał pompy do mycia wymienników prób indywidualnych, prób ciśnieniowych po

remontu instalacji. W umowie i angażach pracodawca określał, że R. M. zajmował stanowiska ślusarza, ślusarza narzędziowego, ślusarza remontowego zaś obowiązki wykonywał w narzędziowni, warsztacie naprawczym, warsztacie remontowym, zakładzie narzędziowni. Był brygadystą brygady remontowej ślusarzy. W warsztacie naprawczym wykonywało się naprawy bardzo drobne. Od 1985 roku do 1987 roku wnioskodawca pracował na budowie eksportowej w NRD, obsługiwał tam maszynę wibracyjną do ubijania ziemi. Wykonywał też czynności monterskie. Po powrocie wrócił na to samo stanowisko ślusarza. Zajmował się obsługą maszyn specjalistycznych i ich naprawą. Jako monter instalacji klimatycznych i urządzeń grzewczych pracę wykonywał czynności związane z wymiennikami ciepła na terenie (...) Zakładów (...). Wnioskodawca z zawodu jest eksploatatorem maszyn i urządzeń górnictwa podziemnego. N. posiada maszyny specjalistyczne o napędzie hydraulicznym siłowym i wnioskodawca te maszyny naprawiał i zajmował się ich obsługą. Odkręcał nakrętki, wyjmował wymienniki. Zdarzało się, że pracował na wysokości, ale nie codziennie. Wszystko zależało od tego, gdzie była naprawa na instalacji. Maszyny, które obsługiwał były to maszyny naziemne. (...) odbywała się w ten sposób, że były przestawiane dźwigiem, maszyny te stały na podeście. Odwołujący również stał na podeście. Napraw na wysokości nie wykonywał. Jeżeli urządzenie stało na wysokości 30m to maszyna była stawiana obok tego urządzenia na wysokość jaka była potrzebna. Na tę maszynę wchodził schodami. Takie naprawy wykonywał w 50-60%, oprócz tego miał inne zajęcia. Zajmował się np. czyszczeniem filtrów odsysających mączkę, urządzeń zgarniających gryt. Wykonywał również czynności związane z remontami instalacji na rafinerii (...). Jego zadaniem była obsługa wszystkich urządzeń, które służą do wypychania wymienników. Obsługiwał również klucze, które służą do odkręcania komór. N. wykonywał prace w zakładach rafineryjnych. Wymienniki znajdują się na wysokości 15 – 10 m , ale wszystkie są podestowane. W myśl przepisów bhp nie jest to praca na wysokości. Odwołujący pracując przy produktach ropopochodnych, był narażony na gaz, który może powodować wybuch lub zatrucie. Na rafinerii występują też kwasy żrące i materiały łatwopalne. Generalnie do obowiązków wnioskodawcy należała dbałość o utrzymanie w ruchu sprzętu i maszyn będących na stanie firmy (...). Pomimo zajmowanego stanowiska ślusarza wykonywał też prace montera i mechanika. Zajmował się czyszczeniem filtrów w oczyszczalni powierzchni metalowych, tzw. śrutowni. Ta maszyna znajdowała się na poziomie zerowym. Na terenie (...) były wykonywane prace na wysokości przy wymiennikach i aparatach chemicznych. Było część podestów i część rusztowań. Odwołujący dorabiał części i wtedy wykonywał prace ślusarza. Zdarzało się, że trzeba było jakiś element wykręcić i dorobić. Praca w śrutowni była szkodliwa z uwagi na duże zapylenie. Obok śrutowni była malarnia, gdzie czyszczono filtry. Wnioskodawca rozbierał, czyścił i zakładał filtry, były tam rozpuszczalniki i farby. Część prac wykonywał na terenie PKN (...), wcześniej (...). Były tam warunki szkodliwe, dostawał posiłki regeneracyjne. Odwołujący pracował również przy obsłudze kluczy hydraulicznych, były to klucze do dużej średnicy śrub i dużych momentów odkręcania i przykręcania. Pracował jako operator i konserwator kluczy i konserwator pomp wysokociśnieniowych. Prace wykonywane na terenie PKN (...) polegały na rozkręcaniu i skręcaniu połączeń śrubowych przy wymiennikach rurowych i połączeń rurociągów. Do tego służył specjalistyczny sprzęt. Badania wysokościowe do pracy na podestach nie obowiązują. Szkodliwość pracy polega na zagrożeniach pracy z mediami, które występują na terenie kombinatu tj. ropa, benzyna, siarkowodór, benzen. Odwołujący był narażony na wdychanie pyłów, ponieważ jednym z zadań była konserwacja na śrutowni. Wcześniej piaskowanie odbywało się piaskiem a teraz śrutem, tam jest bardzo duże zapylenie. Odwołujący był narażony na to zapylenie.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że R. M. nie przysługuje prawo do emerytury przewidzianej w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440), ponieważ nie legitymuje się on wymaganym 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Treść zeznań ubezpieczonego, zeznań świadków, dokumenty złożone przez ubezpieczonego do akt organu rentowego, nie wskazują, by odwołujący będąc zatrudniony w obu spornych okresach od 11 lipca 1979r. do 31 grudnia 1991r. i od 1 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) – (...) S.A. na stanowiskach ślusarza, ślusarza narzędziowego, ślusarza remontowego, brygadzysty brygady remontowej ślusarzy pracował przy pracach, które można by uznać za pracę w warunkach szczególnych. Praca na stanowisku ślusarza i charakter wykonywanych czynności pracowniczych na tym stanowisku, w ocenie Sądu, nie jest tożsama z pracą wskazaną w zgodzie z wykazem A Dział V poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. tj. „budowa oraz remont chłodni kominowych i kominów przemysłowych”. Zgodnie nadto z powołanym wykazem A zarządzenia resortowego pod poz. 2 B „budowa oraz remont chłodni kominowych i kominów

przemysłowych" pkt 8 działu V "w budownictwie" wymienione zostało stanowisko pracy „ślusarz wykonujący prace na wysokości”. Odwołujący nie wykonywał czynności ślusarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości. Zdaniem Sądu, pomijając nawet zapisy zarządzenia resortowego nie można przyjąć, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace zgodne z zapisem rozporządzenia Rady Ministrów, tj. polegające na budowie oraz remoncie chłodni kominowych i kominów przemysłowych. Z dokumentów z akt osobowych oraz z zeznań świadków wynika, że wnioskodawca obowiązki wykonywał w narzędziowni, warsztacie naprawczym, warsztacie remontowym, zakładzie narzędziowni. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

W apelacji ubezpieczony zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że odwołującemu nie przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury na skutek nieposiadania wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, gdyż okresy te zdaniem Sądu nie zostały udowodnione w załączonych dokumentach oraz w drodze zeznań świadków;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. § 105 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dn. 26 września 1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, poprzez uznanie przez Sąd, że prace wykonywane przez odwołującego, nie były pracami na wysokości,
- 3) naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i dokonanie przez Sąd ustaleń jedynie na podstawie zeznań świadków przy całkowitym pominięciu i nie ustosunkowaniu się do wyjaśnień udzielonych przez odwołującego, które stanowiły dowód na posiadanie przez odwołującego wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego odwołującego za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy zarówno co do ustaleń faktycznych, jak i przywołanej podstawy prawnej.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2013r., poz. 1440), ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat. W myśl § 2 w/w rozporządzenia okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Przy czym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 ustawy o FUS).

Z ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny uznaje za własne wynika, że R. M. nie spełnił wszystkich – przewidzianych w/w przepisach – przesłanek do nabycia prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił on wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia od 11 lipca 1979r. do 31 grudnia 1991r. w

Przedsiębiorstwie (...) i od 1 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1998r. w (...) S.A. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. R. M. pracując na stanowiskach ślusarza, montera instalacji klimatyzacyjnych, technicznych i urządzeń grzewczych, montera wysokokwalifikowanego, montera specjalisty i ślusarza specjalisty swoje obowiązki wykonywał w narzędziowni, warsztacie naprawczym, warsztacie remontowym, zakładzie narzędziowni. Odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu, pracy polegającej na budowie oraz remoncie chłodni kominowych i kominów przemysłowych oraz pracy ślusarza na wysokości, określonych w wykazie A dział V poz. 2 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Trafnie uznał więc Sąd I instancji, że praca wykonywana przez ubezpieczonego w tym czasie nie spełniała przesłanek wskazanych w art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Praca ta nie odpowiadała cechom stałości jak również znacznej szkodliwości dla zdrowia.

Praca wykonywana przez ubezpieczonego w powyższym okresie nie może być zatem zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. Warunek ten jest bowiem spełniony, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku stale, to jest ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach i nie wykonuje przy tym innych czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy. Natomiast zakres obowiązków pracowniczych R. M. nie ograniczał się tylko do prac montażowych i remontowych na wysokości ale obejmował przede wszystkim obowiązki, które nie wiązały się z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach. Tylko bowiem okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stałe wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (por. postan. SN z 3.10.2008r. II UK 133/08, LEX nr 658191, wyrok SN z 4.06.2008r. II UK 306/07 OSNP 2009/21-22/290).

Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny(tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 kwietnia 2012r., II UK 233/11).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, R. M. w ramach zatrudnienia w początkowo w N. a następnie w (...) S.A. od 11 lipca 1979r. do 31 grudnia 1998r. zajmował się pompami wysokociśnieniowymi, przygotowywał pompy do mycia wymienników prób indywidualnych, prób ciśnieniowych po remoncie instalacji. W warsztacie naprawczym wykonywał naprawy bardzo drobne. Od 1985 roku do 1987 roku pracując na budowie eksportowej obsługiwał maszynę wibracyjną do ubijania ziemi. Wykonywał też czynności monterskie. Zajmował się obsługą maszyn specjalistycznych i ich naprawą. Jako monter instalacji klimatycznych i urządzeń grzewczych wykonywał czynności związane z wymiennikami ciepła. W N. wnioskodawca naprawiał również maszyny specjalistyczne o napędzie hydraulicznym siłowym i zajmował się ich obsługą. Odkręcał nakrętki, wyjmował wymienniki. Zdarzało się, że pracował na wysokości, ale nie codziennie. Wszystko zależało od tego, gdzie była naprawa na instalacji. Maszyny, które obsługiwał były to maszyny naziemne. (...) odbywała się w ten sposób, że były przestawiane dźwigiem, maszyny te stały na podeście. Odwołujący również stał na podeście. Napraw na

wysokości nie wykonywał. Jeżeli urządzenie stało na wysokości 30m to maszyna była stawiana obok tego urządzenia na wysokość jaka była potrzebna. Na tę maszynę wchodził schodami. Takie naprawy wykonywał w 50-60%, oprócz tego zajmował się np. czyszczeniem filtrów odsysających mączkę, urządzeń zgarniających gryt. Generalnie do obowiązków wnioskodawcy należała dbałość o utrzymanie w ruchu sprzętu i maszyn będących na stanie firmy (...). Odwołujący wykonywał również czynności związane z remontami instalacji na rafinerii (...), Lotos. Prace wykonywane na terenie PKN (...) polegały na rozkręcaniu i skręcaniu połączeń śrubowych przy wymiennikach rurowych i połączeń rurociągów za pomocą specjalistycznego sprzętu. Na terenie (...) były wykonywane prace na wysokości przy wymiennikach i aparatach chemicznych, częściowo na podestach i częściowo na rusztowaniach. Odwołujący dorabiał części i wtedy wykonywał prace ślusarza. Zdarzało się, że trzeba było jakiś element wykręcić i dorobić. Obok śrutowni była malarnia, gdzie czyszczono filtry. Wnioskodawca rozbierał, czyścił i zakładał filtry. Odwołujący pracował również przy obsłudze kluczy hydraulicznych do dużej średnicy śrub i dużych momentów odkręcania i przykręcania. Tym samym wnioskodawca tylko niewielką część czasu pracy spędzał na wysokości i czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia nie miały w przypadku pracy ubezpieczonego charakteru incydentalnego i krótkotrwałego.

Przedłożone w postępowaniu apelacyjnym świadectwa pracy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 29 lipca 2014r., w których poświadczono, że R. M. w okresie: od 29 marca 1993 roku do 14 lutego 1994r. w (...) S.A. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę malarza wymienioną w wykazie A dziale V poz. 6 pkt 1, zaś w okresie od 23 marca 1985r. do 30 czerwca 1987r. w (...) Naftobudowa K. – eksport Niemcy wykonywał pracę ślusarza na wysokości wymienioną w wykazie A dział V poz. 2A pkt 5 - wykazu stanowiącego Załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dziennik Urzędowy Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 4 z dnia 3 sierpnia 1987r.) wydane na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Nawet bowiem gdyby uznać, że we wskazanych w świadectwach okresach (wynoszących łącznie 2 lata, 7 miesięcy i 22 dni) apelujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach, to nie zmieni to sytuacji ubezpieczonego, który nadal nie legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem takiej pracy.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.